

فقط در این رشته‌ها برای زنان حق تحصیل دانشگاهی قائل بودند ولی در این دور جدید، محدودیت خاصی در رشته‌ها قائل نشده‌اند. البته شنیده‌هایی مبنی بر اینکه برخی رشته‌های مردانه‌تر مانند مهندسی عمران، رشته‌های فنی و حرفه‌ای و... را می‌خواهند منحصر در مردان بنمایند. ندا محمد ندیم، سرپرست وزارت علوم طالب گفته بود: «نصاب فعلی دانشگاه‌ها تقریباً ۱۶۰ رشته دارد، در میان این بعضی از رشته‌ها بود که با شأن، عزت و وقار طبقه انات و فرهنگ افغانی مطابقت نداشت که از آن جمله بخش انجینیری و زراعت است.»

انتصاب چند زن در بخش‌های پزشکی مانند انتصاب خانم دکتر سیمین مشکین به ریاست بیمارستان تخصصی «رابعه بلخی» و خانم دکتر ملالی رحیم فیض و خانم دکتر خدیجه آرین به دو مرکز آموزشی بهداشتی دیگر نیز از جمله اقدامات وزارت بهداشت

از سمت راست:
ندا محمد ندیم
سرپرست سابق وزارت علوم
افغانستان

سیمین مشکین
رئیس بیمارستان رابعه بلخی

طالبان در این مدت بوده است.

مسأله حضور اجتماعی زنان به حوزه آموزش و درمان محدود نماند. در مراکز درمانی و آموزشی و برخی ادارات، زنان مثل گذشته ولی با حجاب اسلامی حضور داشتند و فعالیت می‌کردند ولی در برخی ادارات، آنها موظف به دورکاری بودند و حضورشان در محیط کار تا زمانی که ادعا می‌شد «دستورالعمل نحوه تفکیک محیط کار زن و مرد» تهیه شود، ممنوع بود. البته آنان حقوق ماهانه خود را دریافت می‌کردند و از کار اخراج نشده بودند.

این سیاست طالبان به وضوح در مقابل سیاستی بود که امریکایی‌ها ذیل اسناد بالادستی خود برای افغانستان گذشته تهیه کرده بودند و وزارت زنان موظف به تطبیق آن بود که طبق آن باید حداقل ۳۰ درصد از کارکنان همه ادارات رازنان تشکیل می‌دادند. این سیاست در همان زمان هم مورد انتقاد بخش مهمی از مردم افغانستان قرار گرفته بود. از همین رو امریکایی‌ها و غربی‌ها نسبت به این تصمیمات طالبان بیشترین موضع‌گیری منفی را داشتند تا جایی که شرط تداوم حمایت‌های مالی خودشان را برطرف کردن همه محدودیت‌های اعمال شده برای زنان اعلام کردند.